

- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć w ten sposób, że istnieją okoliczności, w jakich podatnik byłby nieuprawniony do takich działań (lub byłby do nich nieuprawniony jedynie w określonym zakresie), to jakie okoliczności można by w tym zakresie wskazać, a w szczególności jaki stopień powiązania musiałby istnieć między obiema transakcjami, aby uznać, że takowe okoliczności zaistniały?
- 3) Czy odpowiedź na pytania pierwsze i drugie różniłaby się w zależności od tego, czy krajowe traktowanie jednej z tych transakcji jest zgodne z szóstą dyrektywą VAT?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-596/12)

(2013/C 71/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez wykluczenie kategorii „personelu kierowniczego” z zakresu stosowania postępowania dotyczącego mobilności przewidzianego w art. 4 ustawy nr 223/1991, w związku z postanowieniem art. 24 tej ustawy, Republika Włoska naruszyła zobowiązania nałożone w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (¹);

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Republika Włoska, poprzez wykluczenie kategorii „personelu kierowniczego” z zakresu stosowania postępowania dotyczącego mobilności przewidzianego w art. 4 ustawy nr 223/1991, w związku z postanowieniem art. 24 tej ustawy, naruszyła zobowiązania nałożone w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 98/59/WE.

Dyrektywa ta reguluje procedurę informowania pracowników i konsultacji z nimi, do której przestrzegania pracodawca jest zobowiązany, kiedy ma zamiar dokonać zwolnień grupowych, oraz samą procedurę zwolnienia grupowego.

Te procedury na mocy art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy mają zastosowanie do zwolnień dokonywanych przez pracodawcę z jednego lub więcej powodów niezwiązanych z poszczególnymi pracownikami, w przypadku gdy liczba zwolnień przekracza pewien próg określony w stosunku do liczby pracowników przedsiębiorstwa. Przy obliczaniu liczby pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie oraz liczby dokonanych zwolnień bierze się pod uwagę wszystkich pracowników, niezależnie od ich kwalifikacji i zadań, z wyłączeniem pracowników zatrudnionych na czas określony, pracowników sektora publicznego i załóg statków morskich.

Przy wdrożeniu dyrektywy 98/59/WE włoski ustawodawca wykluczył z zakresu zastosowania procedur informowania i konsultacji, ustanowionych w tej dyrektywie na wypadek zwolnień grupowych, personel kierowniczy, który zgodnie z włoskim kodeksem cywilnym wchodzi w zakres pojęcia pracownika. Takie wykluczenie jest zdaniem skarżącej nie tylko niezgodne z ogólnym zakresem zastosowania dyrektywy, lecz również nieuzasadnione. Personel kierowniczy we włoskim porządku prawnym stanowi bowiem bardzo szeroką kategorię i obejmuje także pracowników, którzy nie posiadają szczególnych uprawnień w zakresie zarządzania w ramach przedsiębiorstwa i określanych „personelem kierowniczym” wyłącznie z względu na wysokie kwalifikacje zawodowe.

(¹) Dz.U. 225, s. 16

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 10 października 2012 r. w sprawie T-150/09 Ningbo Yonghong Fasteners przeciwko Radzie wniesione w dniu 20 grudnia 2012 r. przez Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd

(Sprawa C-601/12 P)

(2013/C 71/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd (przedstawiciele: F. Graafsma, J. Cornelis, advocaten)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 października 2012 r. w sprawie T-150/09 Ningbo Yonghong Fasteners Co., Ltd. przeciwko Radzie, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 ⁽¹⁾ z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w zakresie w jakim dotyczy wnoszącego odwołanie, oraz
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem w sprawie T-150/09.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że wnioski Sądu dotyczące pierwszego zarzutu podniesionego przed Sądem naruszają prawo w wielu aspektach oraz wypaczają środki dowodowe. Wnoszący odwołanie twierdzi zatem, że należy uchylić zaskarżony wyrok. Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że okoliczności faktyczne podniesione na poparcie pierwszego zarzutu zostały wykazane w wystarczającym stopniu, tak że Trybunał może orzekać w przedmiocie tego zarzutu. Wnoszący odwołanie kwestionuje wyłącznie wnioski Sądu dotyczące (początkowego) pierwszego zarzutu na podstawie trzech zarzutów odwołania.

Po pierwsze, poprzez wprowadzenie kryterium „jedynej prawdopodobnej hipotezy”, z uwagi na które termin trzech miesięcy ustanowiony w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 ⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) nie znajduje rzekomo zastosowania, w zaskarżonym wyroku ten trzymiesięczny termin został pozbawiony znaczenia. W rezultacie, w zaskarżonym wyroku dokonano wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego w niedopuszczalny z prawnego punktu widzenia sposób, gdyż sąd nie może dokonać wykładni powodującej, że całe przepisy lub ich fragmenty stają się zbędne lub niepotrzebne.

Po drugie, badając skutki prawne nie zachowania terminu proceduralnego, w zaskarżonym wyroku zastosowano błędne kryterium, nakładając w związku z tym nieuzasadniony ciężar dowodu na wnoszącego odwołanie. Gdyby w zaskarżonym wyroku zastosowano odpowiednie kryterium, jak zostało ono określone przez Trybunał w poprzednich sprawach, uznano by, że nie zachowanie terminu proceduralnego uzasadniało stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

Wreszcie, Sąd przyjmując te wnioski wypaczył przedstawione mu środki dowodowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 29, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 56, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 listopada 2012 r. w sprawie T-114/11, Giordano przeciwko Komisji wniesione w dniu 31 grudnia 2012 r. przez Jeana-François Giordana

(Sprawa C-611/12 P)

(2013/C 71/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-François Giordano (przedstawiciele: adwokaci D. Rigeade i A. Scheuer)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 7 listopada 2012 r. wydanego przez Sąd w sprawie T-114/11.

W konsekwencji:

- stwierdzenie, że w następstwie przyjęcia rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ⁽¹⁾ Jean-François Giordano poniósł szkodę;
- zasądzenie od Komisji na rzecz Jeana-François Giordana kwoty pięciuset czterdziestu dwóch tysięcy pięciuset dziewięćdziesięciu czterech euro (542 594 EUR) z tytułu szkody powiększonej o ustawowe odsetki i opłaty włącznie z kapitalizacją wspomnianych odsetek;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi sześć zarzutów na poparcie odwołania.

Po pierwsze, twierdzi on, że Sąd popełnił błąd, uznając, że szkoda, na którą wnoszący odwołanie się powołuje, nie jest rzeczywista i pewna, podczas gdy przedwczesne zaprzestanie